

конституційний Суд України
01033, м.Київ
вул. Жилианська, 14

Приватне мале підприємство-
фірма «Максима»,
(код 13625440)
що знаходиться за адресою:
69068, м. Запоріжжя
вул. Дєповська, 79-А, кв. 56

Представник
Приватного малого підприємства-
фірми «Максима»
директор Чайкін Володимир Васильович,

Представник
Приватного малого підприємства-
фірми «Максима»
Кучеренко Дєнис Сергійович,

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ

про відкриття нового провадження у справі за конституційним зверненням Приватного малого підприємства-фірми «Максима» щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, частини першої статті 44 Господарського процесуального кодексу України (справа про відшкодування витрат на юридичні послуги у господарському судочинстві)

Відповідно до частини другої статті 147 Конституції України, статті 13 Закону України «Про Конституційний Суд України» (далі – Закон) Конституційний Суд України дає офіційне тлумачення Конституції України та законів України.

Згідно частини першої статті 61 Закону Конституційний Суд України за результатами розгляду справ щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України приймає рішення.

У відповідності до частини першої статті 94 Закону підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

У Рішенні від 11 липня 2013 року № 6-рп/2013 (далі – Рішення) (додаток 2) Конституційний Суд України зазначив, що підставою для розгляду справи відповідно до статті 94 Закону є наявність неоднозначного застосування судами України положень частини першої статті 59 Конституції України.

Таким чином, Конституційний Суд України у Рішенні констатував факт неоднозначного застосування судами України положень частини першої статті 59 Конституції України.

Відповідно до частини першої статті 95 Закону у резолютивній частині рішення Конституційного Суду України офіційно тлумачаться положення Конституції України та законів України, щодо яких було подано конституційне подання чи конституційне звернення.

Конституційний Суд України у Рішенні роз'яснив, що в аспекті конституційного звернення положення частини першої статті 44 Господарського процесуального кодексу України (далі – Кодекс), згідно з яким до судових витрат віднесені, зокрема, витрати, пов'язані з оплатою послуг адвоката, у контексті статті 59 Конституції України потрібно розуміти так, що до складу судових витрат на юридичні послуги, які підлягають відшкодуванню юридичній особі у господарському судочинстві, належать суми, сплачені такою особою, якщо інше не передбачено законом, лише за послуги адвоката.

Таким чином, Конституційним Судом України у Рішенні надано офіційне тлумачення лише положенню частини першої статті 44 Кодексу.

У Рішенні Конституційний Суд України не надав офіційного тлумачення положенням частини першої статті 59 Конституції України, що передбачено частиною другою статті 147 Конституції України, пунктом 4 статті 13, статтею 94, частиною першою статті 95 Закону.

Згідно статті 68 Закону Конституційний Суд України відкриває нове провадження у справі при виявленні нових обставин по справі, які не були предметом його розгляду, але які існували на час розгляду і прийняття рішення або дачі висновку в справі.

Вважаю, що не надання Конституційним Судом України у Рішенні офіційного тлумачення положенням частини першої статті 59 Конституції України, є новою обставиною по справі, яка не була предметом його розгляду, але існувала на час розгляду і прийняття рішення у справі, що є підставою для відкриття нового провадження у справі. Підтвердженням того, що зазначена обставина не була врахована на час провадження у справі і прийняття рішення Конституційним Судом України, є відсутність у резолютивній частині Рішення офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України щодо тлумачення яких було подано конституційне звернення.

В абзаці 8 пункту 3 Рішення Конституційний Суд України дійшов висновку:

«законодавець застосовує диференційований підхід до визначення суб'єктів надання правової допомоги та до порядку відшкодування судових витрат на таку допомогу».

Тобто, це є неоднозначним застосуванням судами України положень частини першої статті 59 Конституції України, які підлягають офіційному тлумаченню Конституційним Судом України, що є підставою для відкриття нового провадження у справі.

Даний висновок Конституційний Суд України зробив виходячи з аналізу законодавчих засад надання правової допомоги та порядку відшкодування судових витрат на таку допомогу.

В абзаці 7 пункту 3 Рішення орган конституційної юрисдикції України вказав, що підстави, межі та порядок відшкодування судових витрат на правову допомогу, надану в суді як адвокатом, так і іншим фахівцем у галузі права, регламентовано у пункті 2 частини третьої статті 79, статтях 84, 88, 89 Цивільного процесуального кодексу України, пункті 1 частини третьої статті 87, статтях 90, 94, 95, 96, 97, 98 Кодексу адміністративного судочинства України. В окремих випадках, передбачених законодавством, встановлено відшкодування судових витрат на правову допомогу лише адвоката (частина третя статті 48,

частина п'ята статті 49 Кодексу, пункт 1 частини першої статті 118, статті 119, 120, 124, 125, 126 Кримінального процесуального кодексу України).

Вважаю, що висновок Конституційного Суду України в частині посилань на частину третю статті 48, частину п'яту статті 49 Кодексу та пункт 1 частини першої статті 118, статті 119, 120, 124, 125, 126 Кримінального процесуального кодексу України на підтвердження диференційованого підходу законодавця до визначення суб'єктів надання правової допомоги та до порядку відшкодування судових витрат на таку допомогу, є неточним. Так, посилання на вищевказані положення Кодексу є невірними, оскільки Конституційний Суд України для дослідження певних його положень (об'єкта тлумачення) використав положення того самого Кодексу, а не інших процесуальних кодексів. Що ж стосується відповідних статей Кримінального процесуального кодексу України, то у даному випадку, Конституційний Суд України не дотримався своїх правових позицій, сформульованих ним у рішенні від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000 щодо неконституційності відповідних положень Кримінально-процесуального кодексу України.

Так, до листопада 2000 року у кримінальному провадженні та у провадженні у справах про адміністративні правопорушення юридичне представництво інтересів обвинувачених і осіб, які притягалися до адміністративної відповідальності могло здійснюватися тільки особами, які мали свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю. Права та обов'язки адвоката, а також вимоги до професійної компетентності встановлювалися окремим Законом України (статті 2, 6, 7, 9, 10, 13 Закону України «Про адвокатуру» від 19 грудня 1992 року). Інші особи, включаючи осіб з повною вищою юридичною освітою, не мали права бути захисниками у кримінальних справах.

Конституційний суд України рішенням від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000 визнав відповідні положення частини першої статті 44 Кримінально-процесуального кодексу України та положення частини першої статті 268 Кодексу України про адміністративні правопорушення неконституційними.

В абзаці 1 пункту 5 резолютивної частини рішення від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000 Конституційний Суд України зазначив, що воно є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскарженим. Це означає, що дане рішення Конституційного Суду України є також обов'язковим і для парламенту України.

На виконання рішення Конституційного Суду України від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000 парламентом України було внесено відповідні зміни у Кримінально-процесуальний кодекс України, у частину першу статті 268, частину першу статті 271 Кодексу України про адміністративні правопорушення Законом України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення» від 5 квітня 2001 року № 2342-III.

В абзаці 1 пункту 4 вказаного рішення Конституційний Суд України дійшов висновку, що «права і свободи є основним елементом правового статусу людини і громадянина. Діставши закріплення у Конституції України, права і свободи визначають міру можливої поведінки людини і громадянина, відображають певні межі цих прав і свобод, можливість користуватися благами для задоволення своїх інтересів». В абзаці 2 пункту 4 рішення Конституційного Суду України від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000 Конституційний Суд України зазначив, що «Право на правову допомогу – це гарантована Конституцією України можливість фізичної особи одержати юридичні (правові) послуги».

Таким чином, виходячи із вказаної правової позиції Конституційного Суду України в аспекті конституційного звернення Приватного малого підприємства-фірми «Максима», можна зробити висновок, що Чайкін Володимир Васильович, створивши юридичну особу, не втратив гарантовану Конституцією України можливість одержати правову допомогу та відшкодування витрат на юридичні послуги у господарському судочинстві відповідно до положень частини першої статті 59 Конституції України, що є конституційною нормою прямої дії.

Вироблена Конституційним Судом України в абзаці 5 пункту 5 рішення від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000 правова позиція: «право на захист, зокрема, може бути реалізоване фізичною особою у цивільному, арбітражному, адміністративному і

кримінальному судочинстві» як складова цього рішення не може бути відмінена або скасована. Вона має діяти доти, поки будуть чинними норми Конституції України, на яких вона базується, зокрема, частина перша статті 59 Конституції України.

Правові позиції, сформульовані при розгляді справ, пов'язаних із дослідженням Конституційним Судом України правових актів, які у подальшому втратили чинність (положення частини першої статті 44 Кримінально-процесуального кодексу України) або були змінені за певних умов, не втрачають властивостей прецеденту та мають застосовуватися як Конституційним Судом України, так й іншими органами державної влади у законотворчій та правозастосовній діяльності.

Твердження суб'єкта права на конституційне звернення щодо необхідності офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України з урахуванням правових позицій, сформульованих Конституційним Судом України в абзаці 5 пункту 5 рішення від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000, співпадає із позицією Судді Конституційного Суду України у відставці Ткачука Павла Миколайовича:

«...Вироблена Конституційним Судом України правова позиція як складова його рішення не може бути відмінена чи скасована. Вона має діяти доти, поки будуть чинними норми Конституції та законів, на яких вона базується. ...».

(Ткачук П. М. Правові позиції Конституційного Суду України // Вісник Конституційного Суду України. – 2006. – № 1. – С. 21).

20 листопада 2012 року набув чинності Кримінальний процесуальний кодекс України, прийнятий парламентом України 13 квітня 2012 року. Згідно із положенням частини першої статті 45 Кримінального процесуального кодексу України, захисником у кримінальному провадженні може бути лише адвокат: «Захисником є адвокат, який здійснює захист підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішувалося питання про їх застосування, а також особи, стосовно якої передбачається розгляд питання про видачу іноземній державі (екстрадицію)».

Згідно частини другої статті 22 Конституції України конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

Відповідно до частини третьої статті 22 Основного Закону при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

У відповідності до статті 64 Конституції України конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України. В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 цієї Конституції.

Отже, законодавець не мав конституційних (законних) підстав обмежувати конституційні права особи на вільний вибір захисника, на правову допомогу, на відшкодування витрат на правову допомогу, надану таким захисником, у частині першій статті 45, пункті 1 частини першої статті 118, статтях 119, 120, 124, 125, 126 Кримінального процесуального кодексу України, оскільки це суперечить частинам другій, третій статті 22, статті 64 Конституції України, рішенням Конституційного Суду України від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000.

Таким чином, вважаю, що положення частини першої статті 45 Кримінального процесуального кодексу України, за якими обмежується право на вільний вибір підозрюваним, обвинуваченим, засудженим, виправданим, особою, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішувалося питання про їх застосування, а також особою, стосовно якої передбачається розгляд питання про видачу іноземній державі (екстрадицію) як захисника, крім адвоката,

іншого фахівця у галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи, не відповідають положенням статті 8, частини першої статті 59 Конституції України, рішення Конституційного Суду України від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000 та суперечать частинам другій, третій статті 22, статті 64 Конституції України.

Відповідно до частини третьої статті 61 Закону у разі якщо в процесі розгляду справи за конституційним поданням чи конституційним зверненням виявлено невідповідність Конституції України інших правових актів (їх окремих положень), крім тих, щодо яких відкрито провадження у справі, і які впливають на прийняття рішення чи дачу висновку у справі, Конституційний Суд України визнає такі правові акти (їх окремі положення) неконституційними.

Вважаю, що не дослідження Конституційним Судом України у процесі розгляду справи щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, відповідно до частини третьої статті 61 Закону, питання про відповідність Конституції України окремих положень Кримінального процесуального кодексу України, а саме: частини першої статті 45 Кримінального процесуального кодексу України, є новою обставиною по справі, яка не була предметом його розгляду, але існувала на час розгляду і прийняття рішення у справі, що є підставою для відкриття нового провадження у справі.

До внесення змін до Кодексу Законом України «Про внесення змін до Арбітражного процесуального кодексу України» від 21 червня 2001 року оплата послуг адвоката відшкодовувалася як збитки, а у частині 1 статті 44 Кодексу було відсутнє посилення на послуги адвоката. Вищий арбітражний суд України у пункті 19 інформаційного листа від 14 червня 1993 року № 01-8/672 «Про деякі питання практики застосування чинного законодавства при вирішенні господарських спорів» у редакції, що діяла до видання Вищим господарським судом України інформаційного листа від 19 травня 2003 року № 01-8/537 «Про внесення змін до деяких інформаційних листів Вищого арбітражного суду України та про відкликання інформаційних листів Вищого арбітражного суду України», звернув увагу на те, що, «звертаючись до арбітражного суду з позовами, деякі підприємства і організації включають у суму позову витрати, пов'язані з оплатою послуг адвокатів або юридичних кооперативів, і, посилаючись на статті 44 та 49 Арбітражного процесуального кодексу України, вимагають відшкодування цих витрат за рахунок відповідача». Вищий арбітражний суд України у відповідь на запити щодо правомірності цих вимог повідомив, що «витрати позивачів та відповідачів, пов'язані з оплатою ними послуг адвокатів або юридичних кооперативів по наданню правової допомоги, пов'язаної з веденням справи в арбітражному суді, не належать до поняття «арбітражні витрати».

В абзаці 2 пункту 1 Рішення Конституційний Суд України зазначив:

«як вважає автор клопотання, суди України різних юрисдикцій (адміністративні, господарські, цивільні) неоднозначно застосовують положення частини першої статті 59 Конституції України щодо права кожного на правову допомогу та на вільний вибір захисника своїх прав, що має наслідком, зокрема, відмову у відшкодуванні в господарському суді судових витрат на юридичні послуги, надані не адвокатом, а іншим фахівцем у галузі права, і призводить до порушення конституційного права на правову допомогу та обмеження конституційного права на вільний вибір захисника».

Право кожного на правову допомогу та свобода кожного на вільний вибір захисника своїх прав, передбачені частиною першою статті 59 Конституції України, є конституційними правами і свободами людини і громадянина, які відповідно до статті 64 Конституції України не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

Частина перша статті 59 Конституції України не встановлює обмежень права кожного на правову допомогу та свободи кожного на вільний вибір захисника своїх прав. Проте, положеннями частини першої статті 44, частини п'ятої статті 49 Кодексу обмежується право юридичної особи на правову допомогу та свобода на вільний вибір захисника своїх прав.

Відповідно до положень частини другої, частини третьої статті 8 Конституції України Конституція України має найвищу юридичну силу, закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй, норми Конституції України є нормами прямої дії.

Таким чином, вважаю, що положення частини першої статті 44, частини п'ятої статті 49 Кодексу, якими обмежується право юридичної особи на відшкодування такої юридичній особі у господарському судочинстві сум на юридичні послуги, сплачені нею лише за послуги адвоката, не відповідають положенням статті 8, частини першої статті 59 Конституції України та суперечать частинам другій, третій статті 22, статті 64 Конституції України.

Частиною другою статті 95 Закону встановлено, що у разі якщо при тлумаченні Закону України (його окремих положень) була встановлена наявність ознак його невідповідності Конституції України, Конституційний Суд України у цьому ж провадженні вирішує питання щодо неконституційності цього Закону.

Вважаю, що не дослідження Конституційним Судом України у процесі розгляду справи щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, відповідно до частини другої статті 95 Закону, питання про відповідність Конституції України окремих положень Кодексу, а саме: частини першої статті 44, частини п'ятої статті 49, є новою обставиною по справі, яка не була предметом його розгляду, але існувала на час розгляду і прийняття рішення у справі, що є підставою для відкриття нового провадження у справі.

Рішення, на відміну від рішень Конституційного Суду України від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000 та від 30 вересня 2009 року № 1-23/2009 року, свідчить, що ситуація тривалої невизначеності відповідних положень процесуальних кодексів та їхня невідповідність положенням статті 59 Конституції України, залишається.

Вважаю, що Конституційний Суд України у Рішенні застосував одностороннє догматичне тлумачення положень частини першої статті 44 Кодексу, на відміну від рішень Конституційного Суду України від 16 листопада 2000 року № 13-рп/2000 та від 30 вересня 2009 року № 1-23/2009 року, положення яких відповідають сучасним тенденціям розвитку суспільства та держави. Крім того, зміни реалій суспільного життя призводять до змін у законодавстві держави (існування в СРСР адвокатури як єдиного інституту, створеного для захисту прав людини і громадянина; прийняття Конституції України, включення законодавцем сум, які підлягають сплаті за послуги адвоката до судових витрат лише у 2001 році; закріплення на законодавчому рівні поняття «фахівець у галузі права» та визначення його процесуального статусу, включення законодавцем сум, які підлягають сплаті за послуги фахівця у галузі права до судових витрат).

З огляду на викладене, Рішення у зазначеній частині не відповідає судовій практиці Європейського Суду з прав людини. Так, у рішенні Європейського суду з прав людини від 19 грудня 1989 року у справі «Броцічек проти Італії» («Brozicek v. Italy»), суддя п. Мартенс писав в окремій думці таке (п.2):

«Суд, який збирається скасувати свій попередній прецедент, повинен поміркувати над різними аспектами цього питання. Передусім, слід визначити, чи точно аргументи на користь нового рішення є більш переконливими порівняно з тими, на яких базується попереднє рішення, адже скасовувати те останнє можна лише тоді, коли Суд переконаний, що нова доктрина є кращою ... На останок, Суд повинен визначити, наскільки істотно перетлумачення зашкодить правовій визначеності».

Отже, залишаючи питання обмеження свободи на вільний вибір захисника, права на правову допомогу та права на відшкодування витрат на правову допомогу у господарському судочинстві, надану не адвокатом, а іншим фахівцем у галузі права невіршеним протягом тривалого часу, державні органи України, у тому числі, Конституційний Суд України, створили ситуацію, що є несумісною з принципом юридичної визначеності, закріпленим Конвенцією з прав людини та основоположних свобод, та який є одним з основних елементів

верховенства права (див., *mutatis mutandis*, рішення від 2 листопада 2010 року у справі «Штефаніца та інші проти Румунії» (*Stefanica and Others v. Romania*)).

Таким чином, Конституційний Суд України прийнятим Рішенням не гарантував верховенства Конституції України як Основного Закону держави на всій території України, що є його завданням відповідно до частини першої статті 2 Закону, що призвело до порушення основного принципу його діяльності – принципу верховенства права, передбаченого частиною першою статті 4 Закону.

Вважаю, що Конституційний Суд України у Рішенні мав дати офіційне тлумачення положенням частини першої статті 59 Конституції та, відповідно, більш широко витлумачити положення частини першої статті 44 Кодексу.

Ця позиція суб'єкта права на конституційне звернення щодо необхідності офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, та більш широкого тлумачення положень частини першої статті 44 Кодексу знайшла підтримку науковців Інституту держави і права В. М. Корецького Національної академії наук України, що підтверджується листом від 07 жовтня 2013 року № [] (додаток 3). Так, у листі науковці зазначають:

«...Досвід кодифікації вітчизняного процесуального законодавства дає підстави для іншого вирішення або тлумачення проблемних аспектів нормативного регулювання відшкодування витрат на юридичні послуги. ...Можна констатувати наявність прогалів у законодавстві та його недостатність, а також певною мірою однобічність догматичного тлумачення зазначених положень з огляду на тенденції уніфікації національного процесуального законодавства та міжнародно-правовий досвід у цій сфері.

Розглядаючи проблему відшкодування витрат на юридичні послуги в господарському судочинстві в більш широкому, ніж було зазначено в рішенні Конституційного Суду України контексті, можна дійти висновку про обмеження доступу до правосуддя особам, які беруть участь в судочинстві та можливості і необхідності застосування судами аналогії закону та права.

На наш погляд, зазначене рішення Конституційного Суду України не тільки не вирішило в межах своєї юрисдикції питання, що розглядається, але й загострило його, враховуючи різні за своєю сутністю рішення (№ 13-рп/2000 від 16.11.2000 року)».

Відповідно до статті 59 Закону витрати учасників конституційного провадження відшкодовуються з бюджетних коштів за рішенням Конституційного Суду України.

Учасник конституційного провадження – суб'єкт права на конституційне звернення – Приватне мале підприємство-фірма «Максима» в особі директора Чайкіна В. В. звернувся до Судді Конституційного Суду України [] (судді-доповідача у справі) із заявою від 10 грудня 2012 року (додаток 4), в якій просив залучити до участі у конституційному провадженні представників суб'єкта права на конституційне звернення – Чайкіна Володимира Васильовича, Кучеренка Дениса Сергійовича шляхом виклику їх на пленарне засідання Конституційного Суду України.

У заяві від 10 грудня 2012 року суб'єкт права на конституційне звернення – Приватне мале підприємство-фірма «Максима» в особі директора Чайкіна В. В. просив Конституційний Суд України розглянути питання про відшкодування витрат Приватному малому підприємству-фірмі «Максима» з бюджетних коштів, пов'язаних з конституційним провадженням у справі та прийняти відповідне рішення.

На заяву від 10 грудня 2012 року Конституційний Суд України надіслав суб'єкту права на конституційне звернення лист-відповідь від 24 грудня 2012 року № [] (додаток 5), в якому зазначив:

«Якщо у подальшому розгляді даної справи Конституційний Суд України дійде висновку про необхідність залучення до участі у конституційному провадженні представників суб'єкта права на конституційне звернення, Вас буде повідомлено про це відповідно до пункту 6 § 6 Регламенту Конституційного Суду України та буде вирішено питання про відшкодування витрат учасникам конституційного провадження в порядку, передбаченому статтею 59 Закону України «Про Конституційний Суд України».

Конституційним Судом України на пленарне засідання Конституційного Суду України 18 липня 2013 року на офіційне оприлюднення Рішення був викликаний представник суб'єкта права на конституційне звернення – Чайкін Володимир Васильович, що підтверджується листом від 12 липня 2013 року № (додаток 6).

У Конституційному Суді України на представників Приватного малого підприємства-фірми «Максима» Чайкіна В. В. та Кучеренка Д. С. були виписані відповідні перепустки до будівлі Конституційного Суду України.

18 липня 2013 року представники суб'єкта права на конституційне звернення Чайкін В. В. та Кучеренко Д. С. взяли участь у пленарному засіданні Конституційного Суду України, на якому Рішення було офіційно оприлюднене.

Під час конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України не розглянув заяву від 10 грудня 2012 року Приватного малого підприємства-фірми «Максима» про відшкодування витрат з бюджетних коштів, пов'язаних з конституційним провадженням у справі та це питання не було вирішено у Рішенні.

18 липня 2013 року представники Приватного малого підприємства-фірми «Максима» Чайкін В. В. та Кучеренко Д. С. подали до Конституційного Суду України заяву від 18 липня 2013 року (вх. № Секретаріату КСУ від 18 липня 2013 року) про відшкодування витрат учасникам вказаного конституційного провадження (додаток 7) із доданими до неї відповідними відрядними посвідками та проїзними документами, про подання яких Конституційний Суд України був повідомлений заявою від 10 грудня 2012 року (додаток 4) про виклик представників суб'єкта права на конституційне звернення.

Листом Голови Конституційного Суду України від 12 грудня 2013 року № (додаток 8) та листом-відповіддю Конституційного Суду України від 23 грудня 2013 року № (додаток 9) представнику суб'єкта права на конституційне звернення Чайкіну В. В. повідомлялося про неможливість розгляду по суті заяви від 18 липня 2013 року (додаток 7) щодо відшкодування витрат, пов'язаних з розглядом справи в конституційному провадженні, у зв'язку із завершенням конституційного провадження у справі ухваленням Рішення.

Таким чином, вважаю, що не вирішення Конституційним Судом України у процесі розгляду справи щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, частини першої статті 44 Кодексу, питання про відшкодування витрат Приватному малому підприємству-фірмі «Максима» з бюджетних коштів, пов'язаних з конституційним провадженням у справі, є новою обставиною по справі, яка не була предметом його розгляду, але існувала на час розгляду і прийняття рішення у справі, що є підставою для відкриття нового провадження у справі.

На підставі вищевикладеного, керуючись ст. ст. 38, 42, 59, частиною третьою статті 61, ст. ст. 68, 94, частиною другою статті 95 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 16 жовтня 1996 року № 422/96-ВР, -

ПРОШУ:

1. Дати офіційне тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, частини першої статті 44 Господарського процесуального кодексу України відносно судових витрат, що підлягають сплаті за юридичні послуги (правову допомогу), надані не адвокатом, а іншим фахівцем у галузі права.

2. Роз'яснити, чи має суб'єкт звернення до господарського суду, у тому числі, юридична особа, право на відшкодування витрат на правову допомогу, надану фахівцем у галузі права у разі задоволення позову у господарській справі.

3. Розглянути питання щодо відповідності положень частини першої статті 44, частини п'ятої статті 49 Господарського процесуального кодексу України Конституції України.

4. Розглянути питання щодо відповідності положень частини першої статті 45 Кримінального процесуального кодексу України Конституції України.

5. Відшкодувати Приватному малому підприємству-фірмі «Максима» з бюджетних коштів витрати, пов'язані з конституційним провадженням у справі за конституційним зверненням Приватного малого підприємства-фірми «Максима» щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, частини першої статті 44 Господарського процесуального кодексу України (справа про відшкодування витрат на юридичні послуги у господарському судочинстві), про що прийняти відповідне Рішення.

6. Залучити до участі у новому конституційному провадженні представників Приватного малого підприємства-фірми «Максима» – Чайкіна Володимира Васильовича, Кучеренка Дениса Сергійовича шляхом виклику їх на пленарне засідання Конституційного Суду України на якому буде розглядатися справа за конституційним зверненням Приватного малого підприємства-фірми «Максима» щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, частини першої статті 44 Господарського процесуального кодексу України (справа про відшкодування витрат на юридичні послуги у господарському судочинстві).

7. Відшкодувати Приватному малому підприємству-фірмі «Максима» з бюджетних коштів витрати, пов'язані з новим конституційним провадженням у справі за конституційним зверненням Приватного малого підприємства-фірми «Максима» щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, частини першої статті 44 Господарського процесуального кодексу України (справа про відшкодування витрат на юридичні послуги у господарському судочинстві), про що прийняти відповідне Рішення.

8. У тексті Рішення, прийнятого за результатами розгляду конституційного звернення Приватного малого підприємства-фірми «Максима» про відкриття нового провадження у справі за конституційним зверненням Приватного малого підприємства-фірми «Максима» щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 59 Конституції України, частини першої статті 44 Господарського процесуального кодексу України (справа про відшкодування витрат на юридичні послуги у господарському судочинстві), зазначити прізвища, імена, по батькові представників суб'єкта права на конституційне звернення – Чайкіна Володимира Васильовича та Кучеренка Дениса Сергійовича.

Додатки:

05.05.2014 року

Представник
Приватного малого підприємства-
фірми «Максима»
директор

В. В. Чайкін

Представник
Приватного малого підприємства-
фірми «Максима»

Д. С. Кучеренко